

ארץ זבת

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

חלב ודבש

וכן נענשו דור המדבר בענין המרגלים שלא האמינו מה שאמר להם הש"ת שהיתה ארץ זבת חלב ודבש, וכן ממה שאמרו (חגיגה י"ג) במופלא ממך אל תדרוש במוכסה ממך אל תחקור וכו', נראה שאין לאדם לחקור בכמו אלו הענינים שהם עמוקים ומכוסים, וכמו שאמרו במשנה (שם י"א) אין דורשין וכו' וכל המסתכל בד' דברים ראוי לו כאילו לא בא לעולם מה למעלה מה למטה וגו' וכל שלא חס על כבוד קונו וכו'. (בית אלקים להמב"ט, שער היסודות פרק א')

ב"ה – מדור "שוב הארץ" ח"א – גליון 120 – ב אב תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ זבת חלב ודבש

פירוש הרמח"ל על התורה - ספר דברים

ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם לא תחסר כל בה ארץ אשר אבניה ברזל ומהרריה תחצוב נחושת (ח, ט). הנה אמרו שבארץ ישראל שולטת יצירה, ובחור"ל – עשיה. וכבר ידוע שמלכות דיצירה היא עושה ממש הפך מה שעושה מלכות דעשיה, שמה שמלכות דעשיה מקיימת את הרע, מלכות דיצירה מגרשת את הקליפות. וכל עוד שישראל היו בחור"ל, שעשיה היא השולטת, אף על פי שהיו מתוקנים, השפע היה בא בהכרח מצומצם מפני הקליפות שלא יינקו ממנו יותר מכדי חיותם. לפיכך כשישראל ניתקנו בתיקון גמור, הקב"ה הביאם אל ארץ ישראל, ארץ אשר היא זבת חלב ודבש, לפי שאין שם מורא מן החיצונים שינקו ממנו, כיון שענינה של מלכות דיצירה לגרש הקליפות משם. וזה שכתוב, "ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם", לפי שהז"ת משפיעים כולם ברווחה בלי עיכוב שמעכב להם. וזהו לחם, שהוא מה שצריך כדי לחיות, ובלא זה אין יכולים לעמוד. ואלו הם הז"ת, שהם עיקר ההנהגה. אבל כשהם מתוקנות, שמשפיעים ברווחה, גם חור"ב, שהם עיטורי ההנהגה אינם נמנעים מלהשפיע לפי עצמם. וזהו, "לא תחסר כל בה", שהם המעדנים, מלבד הלחם, שהוא מה שצריך לצורך המזון. וזה נמשך מהארת חור"ב: